

Бихте ли се представили в началото на нашите читатели.

Алиса Моресън: Идвам от щата Индиана. В семейството ми сме шест деца и за Америка то е наистина голямо. Баща ми е пастор, а майка ми - медицинска сестра. Аз се интересувам от двете сфери, на които те са се посветили.

Анджели Колдоул: С Алиса учим в едно и също училище, което завършваме тази година. Смятаме да продължим образованието си в колеж.

Как стигнахте до решението да дойдете в далечна България и да подпомогнете евангелизацията тук?

А. М.: Винаги съм искала да се включа в някоя мисия, но обикновено те се провеждат в тропическите места, като Пуерто Рико или Коста Рика, и обикновено там само се строят църкви, не се проповядва. Но това пък беше нещото, което най-много ме привлече, и в България се откриваше възможност за проповядване. Не исках да оставям приятелите си, но раздялата за известно време е неминуема. Работата с деца също ме влече. Усетих, че Бог ми говореше в сърцето ми и ми казваше, че трябва да тръгна. Така се записах. Нямах финансовата възможност, но изпратих писма и получих дори по-голяма сума, отколкото ми беше нужна. Това беше невероятен отговор на молитва. Кандидатствах за паспорт, появиха се парите; всичко, необходимо, за да тръгна, стана, така че със сигурност знаех, че трябва да замина. Сега, когато се прибера, децата ще ми липсват. Но, от друга страна, липсват ми и американските приятели.

А ти, Анджели, как реши да дойдеш в нашата страна?

А. К.: Когато чух, че ще се изпраща група до България, много се вълнувах. Никога обаче не съм си мислила, че ще се отвори възможност да дойда. Бяха нужни 17 000 долара. Не разполагах с толкова пари и смятах, че няма как да замина. Но разбрах, че Бог наистина искаше това, защото един ден майка ми дойде при мен и каза: „Искаш ли да се включиш в тази мисия?“ Отговорих й: „Да, би било много хубаво.“ Тя ми обясни, че някой ѝ е предложил да заплати пътуването ми. Всичките 17 000 се появиха - и аз бях направо шокирана. Почувствах един силен вътрешен подтик, нужда да откликна. Сякаш Бог ми казваше: „Плащам ти цялото пътуване. Не трябва да правиш нищо. Само иди!“ Записах се - и ме приеха. Беше изключително преживяване. Бог ми разкри толкова много тук, израснах толкова много...

Как бихте оценили времето, прекарано в

Какво бихте казали на българските младежи адвентисти в заключение?

А. М.: Никога не си твърде млад, за да работиш за Бога. Бог може да те използва, където и да си, по всевъзможни начини. И аз съм щастлива... Това е чест - че Той ни избра да дойдем в България и да подготвяме хора за идването на Исус. Колкото по-скоро всички научат за Него, толкова по-скоро Той ще дойде. Бих искала да работя според максимума на възможностите си, за да узнае всеки за това, което предстои.

Група на американските младежи, които се заеха с Радомир и Кюстендил по време на НЕТ 2004.

ТВЪРДЕ МЛАДИ, ЗА ДА СЛУЖАТ НА БОГА?

Радомир?

А. М.: Бог ми отвори очите за много неща, които не знаех за света, защото България е много различна от Америка. Дяволът работи наистина усилено и се старее да ни спре. Имахме групи в Кюстендил и в Дупница. Във всяка от тях се случ-

пречки за работата на Бога тук?

А. М.: Веднъж ни спряха полицаи, които се опитваха да разберат защо сме в България. Дяволът работи наистина усилено и се старее да ни спре. Имахме групи в Кюстендил и в Дупница. Във всяка от тях се случ-

можехме да осъществим замисъла си докрай. Не ни вярваше. Но сега е напълно променен. Всичко стана за една вечер. На другия ден работата тръгна идеално.

... Мисля, че едно от нещата, които никога няма да забравя, е как излизахме от колата и децата ни посрещаха с радостни викове и протегнати ръце. Сякаш бяхме някакви кинозвезди... Изобщо не очаквах такова посрещане. Беше много свежо. Когато им показвах наши снимки, искаха просто да ме докоснат.

А. К.: Беше изумително колко много им липсва внимание и обич. Имам предвид, че на тях им стига да те прегърнат и да те държат, колкото им позволиш. Те просто имат нужда от любов.

А. М.: Имат нужда от споделеност. Когато дойдохме тук, Сарина даде нещо на едно от тях за рождения му ден. И първото, което то направи, преди да го вземе за себе си, беше да го покаже на братята, сестрите и приятелите си.

Мислите ли, че децата разбират наистина вашите послания и че ще ги запомнят още в тази ранна възраст?

А. М.: Моля се това да стане. Мисля, че най-важната част, която разбраха, е, че Исус е умрял на кръста заради нас. Когато им разказах историята и им показах картини, това много ги впе-

чатли.

Какви бяха добрите и лошите страни на пребиваването ви тук?

А. К.: Лошите страни?... Липсваше ми американската храна (засмиват се). Трябваше ми малко време, за да свикна с различната култура тук. И, както вече Алиса спомена, разделението между българи и роми. Това наистина ме изненада, защото ги видях - те са едни и същи. Така че не разбирам. Там, откъдето съм, всеки бива приеман такъв, какъвто е. Имам много приятели от различни раси, с различна култура. Странно е за колко далечни се имат българите и ромите, докато всъщност толкова си приличат!

Вие сте много млади. Има мнозина като вас в България. Но малка част от тях се захващат със сериозна работа като вашата.

А. К.: Също - никога няма да разберем колко е хубаво да пътуваме и да виждаме различни места, да опознаем живота там, ако не го направим все някога. Мисля, че българските младежи биха научили много по този начин. Искане ми се да пътувам още и още, за да научавам все повече. Когато се върна, ще мога да разбирам по-добре хората, ще им съчувствам повече, просто ще ги приемам.

Ще разкажете ли на американските църкви за преживяното тук?

А. М. и А. К.: Да. Вече планираме презентации, ще им покажем снимки и ще им разкажем истории.

Ами тогава - пожелаваме ви успех и благословена работа за Бога! Благодарим ви!

Разговора води Людмила МЛАДЕНОВА

Алиса Моресън и Анджели Колдоул са едва на 18 години, но вече взеха участие в презокеанската мисия в България, като се включиха в детската евангелизационна кампания в Радомир по време на НЕТ 2004.

Скъпи млади приятели християни, докато четете това интервю, помислете над въпроса: дали нещо подобно не би могло да се случи и с вас? Дали и към вас Бог не отправя подобна покана?

ду ромите и българите...

Какво мислиш за последното, което изброи?

А. М.: Не ми харесва. Аз съм против сегрегацията. За мен е изумително, че те живеят толкова наблизко, а все още гледат така едни на други...

Това ли е според теб причината за факта, че в детската група има само няколко български деца и че всички останали са роми?

А. М.: Да. Имаше българско събиране една вечер преди да започнем своята работа. Залата беше пълна. Ние дойдохме, те видяха ромите и един българин помоли другите българи да останат. Но те не го направиха. Много малко от тях идваха на лекциите.

Имаше ли и други

ваше така, че някой от нас научаваше за смъртта на свой близък. Моята баба почина, докато бях тук, а на едно от момчетата в Дупница почина близък приятел. Дяволът ни обстрелва, опитва се да ни обезкуражи, за да не можем да продължаваме да вършим работата на Бога. На мнозина от нас домовете им наистина им липсват - и това също е проблем. Но Бог е по-силен.

Какво ви впечатли най-много по време на евангелизацията?

А. М.: Ами... промяната на пастора тук. Когато дойдохме, той не се съгласяваше с нашите виждания относно семинара, стремеше се да държи всичко под своя контрол. Това беше много обезсърчително, защото не

Пет българки завършиха „Андрюс“

Продължава от стр. 1

И тя е силно впечатлена от прекрасното отношение на преподавателите си към студентите.

След като приключи средното си образование и същевременно първата си година по визуални комуникации в Ню Йорк, Цветана Алексиева, в края на тригодишното си обучение в „Андрюс“, е вече бакалавър по дигитални мултимедийни технологии.

Вяра Велинова затвори една страница от живота си и също стана бакалавър, но по изследвания в областта на френския език и култура, като доведе до завършен вид

и обучението си по две втори специалности - испански език и бизнес, както и педагогическото си образование. Така тя откри „страстта на живота си“ - езиците - и се насочи към преподавателска дейност в тази област.

На петте български момичета и техните семейства редакционният съвет на вестник „Християнска мисъл“ честити успешно завършване и им пожелава яснота относно Божиите намерения, свързани с тяхната реализация за в бъдеще.

Повече по темата очаквайте в следващия ни брой.